

AZORIA II

Den stora striden

Kristina Suomela-Björklund

Det här är en fiktiv berättelse. Alla namn på personer och orter är påhittade. Alla eventuella likheter med verkliga orter och personer är en tillfällighet

Epilog

Platsen framför bron till dvärgarnas rike och skogen runt om myllrade av alver och dvärgar. Svärd mot svärd, närkamp. Skrik och jämmer. Det blixtrade som svärden som träffade varandra när de slogs. Pilar for över himlen och träffade alver och dvärgar.

Det luktade jord, svett och blod. Alvernas långa gestalter syntes högt över de kortvuxna dvärgarna. Men det var inte säkert vem som skulle gå vinnande ur striden. Striden om Ananoonias tak som dvärgarna skyddade med sitt liv och som alverna inte kunde förstå varför de gjorde det. Det var outnyttjad mark som kunde användas till något vettigt.

Striden pågick i nästan ett dygn. Inga alver hade lyckats bryta sig igenom den mur av dvärgar som stod framför bron. Den bron som de innan striden kunnat gå över när de ville och besöka dvärgarna. Handla med dem. Utbyta nyheter och ha fester. Nu var det slut med det. Den vänskap som funnits var över.

De var trötta nu, både alver och dvärgar. Och dvärgarna hade övertaget. Alverna gav sig och försvann in i skogen mot sina riken.

”Ingen alv, ska någonsin träda över bron igen. Ingen alv ska kunna träda in i vårt rike!” skrek alvkungen och högg med sitt svärd i luften.

1.

Dvärgarnas konung, Dalgor, vandrade nervöst fram och tillbaka i slottssalen. Runt om honom sprang dvärgar med tallrikar, glas, bordsdukar och allt som behövdes för att duka upp till fest. Idag skedde något stort som inte skett på flera hundra år. Alver skulle åter få träda in i Ananoonia, dvärgarnas rike, och de var förmodligen redan på väg över bron.

Dalgor stannade och såg ut över salen. Han nickade nöjt och gick bort till sina privata rum för att byta om innan gästerna kom. Det här skulle bli en kväll som sent skulle glömmas.

Dimman låg tjock som grädde under bron. Mira kikade ner, men dimman gjorde att hon inte kunde se vad som fanns under dem. Kanske var det lika bra.

Över dimman skymtade hon Svarta bergens toppar. Hon ryste när hon tänkte på draken som fanns där, Uscabor. Tänk om han skulle komma flygande nu när de var ute på bron. Då var de försvarslösa! Men hon hade aldrig hört talas om något anfall från Uscabor.

”Bremor, har Uscabor någonsin anfallit någon, jag menar bara för att han kan?” frågade Mira. ”Skulle han kunna anfälla oss här ute på bron?”

”Nej, det har han inte gjort vad jag vet. Han anfaller bara om han blir störd och det kan ju inte vara så ofta. Få är så dumma att de ger sig in i de Svarta bergens grottor, där Uscabor lever”, sa Bremor. ”Några har försökt för att komma åt Uscabors skatter som sägs finnas där, men många har gett upp innan de ens kommit i närheten. Några av de som har gått längre in, kom aldrig tillbaka.”

Mira hade också hört de historierna. Men nu fick hon inte tänka mera på Uscabor. Istället tänkte hon på de modiga krigarna som skulle stå på bron medan de var i gångarna för att ta sig in till Dorzianen och rädda pappa.

Grimgor gnolade på en melodi medan de gick över den långa bron. Han verkade munter och det gladdde Mira. Efter allt som hänt och deras kamp för att få komma in i Ananoonia, var det skönt att höra hans glada gnolande. Mira log. Hon hade fått en god vän i Grimgor. En vän för livet.

Snart kunde Mira skymta slutet genom dimman. Framför dem såg hon en stor port i bergsväggen. Mira tittade uppåt. Berget var så högt, att hon inte såg toppen, den var ovan molnen. Porten var av trä och väldigt hög, säkert tio manslängder. *Underligt när det är dvärgar som ska igenom där*, tänkte Mira. De andra stirrade också upp på den stora porten.

När de kommit över bron spridde de ut sig på den stora platån, som var framför porten, så att alla skulle få plats. Där var nog utrymme för flera hundra alver och dvärgar.

Mira gick fram till Grimgor.

”Varför är porten så stor, när...”

”När vi är så korta”, fyllde Grimgor i och skrattade. ”På grund av alla dvärgakungars strävan efter storhet, att visa sin makt genom att göra stora portar, stora salar och statyer av de vackraste ädelstenar och guld. Jag är inte så fascinerad av allt detta, men så är jag ju inte kung heller”, sa Grimgor.

Nu hade alla kommit över bron. Bremor gav order till krigarna att de skulle stanna utanför porten och slå läger på platån i väntan på vidare order. Grimgor ledde dem fram till porten. Det visade sig, att det fanns en liten dörr i den stora porten. Han öppnade den med en järnnyckel som han hade hängande i bältet. När han vred om nyckeln mumlade han en formel och porten till Ananoonia gled upp.

Mira var så spänd att hon nästan glömde bort att andas. Hon grep, utan att tänka på det, efter Azamirs hand. Tillsammans följde de efter Grimgor, Gwyrom, Bremor och Aedor in genom porten. Direkt när hon klev in genom porten slog den kyliga luften emot dem från berget. Det var en aning fuktigt och luktade våt sten. Hon rös till lite.

Även på andra sidan av porten fanns en platå, inte så stor som platån på utsidan, och de måste gå fram en bit för att kunna se ut över Ananoonia. Mira blev mållös. Framför henne sträckte sig trappor, broar, grottor, vattenfall och flera väldiga portar var inmurade i mörka bergväggar. Överallt rörde sig dvärgar med olika uppgifter, alla skyndande på väg till något. Det hördes sång, prat, gräl, skratt och skrik.

”Välkomna till Ananoonia”, ropade Grimgor och visade med handen ut över berget. ”Vad tycker du Mira?”

”Det är storslaget, det är vackert och så, så stort”, sa hon.

”Ja, jag sa ju att dvärgkungar har storhetsvansinne.”, han skrockade. ”Kom, nu ska ni få kvällsmål i kungliga salen. Gå försiktigt i trapporna, det finns inga räcken. Om ni faller, ja, då är det adjö.”

Mira ryste igen.

”Är du rädd, Mira?”, undrade Azamir. Han såg på henne med varm blicken. Då först märkte Mira att de höll varandra i handen. Hon tänkte först släppa, men det kändes tryggt att hålla hans hand. När de gick ner för de smala trapporna kunde de dock bara gå en och en så då var de tvungna att släppa varandras händer.

Grimgor gick först och de andra följde efter. Izbuul muttrade något ohörbart bakom dem. När dvärgarna i Ananoonia fick få syn på dem stannade de upp och viskade och pekade. Alver i Ananoonia. Det hade inte vara några alver i Ananoonia sen långt före striden om

Ananoonias tak. En del ropade glatt och vinkade, andra stirrade bara eller såg buttra ut. Mira log mot dem, men det var svårt när hon koncentrerade sig på trapporna. Hon tordes inte titta ner och förlora balansen.

De gick genom gångar och ner för flera trappor, upp för trappor och genom ännu flera gångar innan de kom fram till en stor port med gulddetaljer. Det var kungaporten. Även i kungaporten fanns det en mindre dörr som Gringor öppnade med en annan magisk formel. Dörren gick upp och de kunde träda in i kungasalen. Den var så stor, att Mira hade svårigheter att urskilja taket. Salen var lång och golvet, där de gick i mitten av salen, var klädd med en gyllene matta. På sidorna var mäktiga stenpelare och mellan dem statyer av dvärgakungar som höll i svärd och yxor och hade bistra ansiktsuttryck. Statyerna var säkert minst tjugo manslängder höga. Mira undrade hur de hade kunnat skapa så höga statyer.

Det hängde långa, vackra tygstycken från taket med symboler som yxor, hackor, sädeslag, träd och svärd. Miras huvud bubblade av frågor hon ville ställa till Gringor, men hon höll sig. Det skulle säkert bli tid för det också.

Längst framme i salen stod det långa bord uppdukade. Framför dem gick en bred trappa upp till kungatronen. Mira märkte att det bara fanns en tron. Hon undrade om det någonsin funnits en dvärgdrottning och om hon då också fått en tron bredvid sin man. På tronen satt Dalgor.

”Välkomna till mitt rike! Hoppas resan hit har gått bra.” Han skrattade för sig själv, reste sig och kom ner för trappan. En lång mantel, mycket längre än den han hade när de träffats i Mirambor, släpade bakom honom. Verkligen storhetsvansinne, tänkte Mira.

Han kom fram till dem och hälsade.

”Jag bjuder på ett riktigt kvällsmål åt er ära. Många gäster kommer snart och vill hälsa på våra ärade gäster. Det är en stor händelse att alver får träda in i Ananoonia igen.”

”Vi tackar så mycket för er gästvänlighet och hoppas få kunna åtgärda det när ni kommer på besök till Mirambor”, sa Gwyrom.

Dalgor bugade lätt mot Gwyrom och sa:

”Inbjudan accepteras med nöje.” Han såg på sina gäster. ”Men sätt er så ska ni få smaka på vårt bästa vin. Till våra unga gäster har vi en speciell dryck.” Han visade på honnörsbordet som var uppdukat framför de andra långborden så att gästerna kunde se besökarna och sin konung. Betjänter visade var och en till sin plats och drog ut stolen åt dem innan de skulle sätta sig. Det pirrade i Mira när betjänten drog ut hennes stol. Sätta sig kunde man väl göra själv utan hjälp.

Gästerna började strömma in. Alla gick först fram till honnörsbordet och neg för kungen och hans gäster. Dalgor rörde inte en min mot sina gäster. *Ohövligt*, tänkte Mira.

Nyfikna blickar drogs mot besökarna, speciellt mot Mira. Hon nickade mot gästerna, men var mera intresserad av den enorma salen och dukningen av borden. På borden stod flera stora kandelabrar med ljus som brann, ytterligare en fråga dök upp för Mira, hur kunde de tända dessa höga kandelabrar, hade de stegar? Hon la även märke till att det på vänster sida om Dalgor såg de ut som om det var en tom plats för någon vid bordet. Men det fanns ingen stol där och inte heller var det dukat. Men kanske det alltid var så, av någon anledning? Hon märkte, att även Grimgor verkade studera platsen bredvid Dalgor, men han satt för långt borta från Mira så hon kunde inte fråga honom.

Mira hade placerats på Gwyroms högra sida, han satt bredvid Dalgor. Bredvid Mira satt Azamir och bredvid honom Bremor följt av Izbuul. På vänster sida om Dalgor, efter den tomma platsen satt Grimgor och Aedor.

Strömmen av gäster verkade aldrig ta slut. Mira började få ont i kinderna av att le hela tiden. Hon gissade att det var dukat för uppemot två hundra gäster. När hon såg sig omkring upptäckte hon flera små dörrar bakom tronen. Hon undrade vad som fanns bakom dem. Förmodligen Dalgors och Grimgors privata delar av slottet.

Bakom statyerna som stod utmed gången de kommit, var det mörkt, men Mira såg att salen fortsatte långt åt båda hållen. Tänk att få utforska alla rum här, det skulle säkert ta veckor, om inte månader.

”Här skulle vara kul att utforska”, sa Azamir som om han läst hennes tankar. ”Jag undrar vilka skatter som gömmer sig i detta enorma land. Vart alla gångar leder och hur det ser ut där dvärgarna bor.”

Mira nickade.

”Ja, och hur kan de tända ljusen i de där höga ljusstakarna och tillverka statyer som är hundra gånger så höga än dem.”

”Kanske de har hjälp av jättar?” sa Azamir.

”Tror du?”

Azamir rykte på axlarna och såg ut över salen.

Gästerna blev serverade dricka och snart kom serveringsvagnar in med förrätten.

”Hoppas det smakar. Det är specialiteter från Ananoonia”, sa Dalgor. ”En del saker tror jag aldrig att ni har smakat förut.”

”Tack Dalgor, det ska bli spännande att smaka. Det doftar ljuvligt”, sa Mira. Det gjorde det verkligen.

Hon väntade tills alla vid honnörsbordet hade fått sin mat. Dalgor höjde sin gaffel, det var tydligen ett allmänt tecken, för direkt började gästerna att äta glupskt som om de inte sett mat förut. Det slafsades, rapades och smackades runt om i salen. Mira bara stirrade och kvävde ett fniss. Hon såg på Azamir att han också hade svårt att hålla sig för skratt för han knep ihop munnen. Lite av matlusten försvann på grund av dvärgarnas dåliga bordsskick, men det smakade ändå gott när hon tog några tuggor.

Mira önskade att hon hade suttit bredvid Bremor så hon kunde berätta om vad hon sett Izbuul göra. Hon bestämde sig för att berätta det för Gwyrom för nu var ett bra tillfälle när Izbuul var upptagen av mat och samtal. Dessutom var det ingen mer än Azamir som skulle höra om hon pratade lågt.

”Gwyrom, vi måste förhindra att Izbuul kommer med i gångarna. Jag tror att det är han som är förrädaren”, sa hon.

Azamir fyllde i:

”Ja, pappa, jag tror också det för vi har sett honom göra underliga saker”, sa han.

”Vad är det ni säger”, sa Gwyrom och rynkade på ögonbrynen. ”Sitter ni här och beskyller någon för förräderi?”

Mira berättade så tyst hon kunde över det hon hade sett och upplevt i östra skogen. Gwyroms ögonbryn drog ihop sig och han kliade sig i skägget när han så på dem. De spetsiga öronen hade antagit en djupröd nyans. Han torkade sig om munnen med en servett och drack en klunk vin innan han såg på dem igen.

”Var du också med i östra skogen, Azamir?” frågade han.

”Ja, jag såg också allt”, sa Azamir. ”Vi måste stoppa honom.”

Dalgor pockade på Gwyroms uppmärksamhet så Mira och Azamir fick vänta. Hon suckade uppgivet. Nu när det äntligen hade haft chansen.

Gästerna hade snabbt ätit färdigt och kunde återgå till att studera besökarna och viska om dem. De pekade till och med. De flesta fingrar riktades åt Miras håll och hon skruvade på sig i stolen. Hon var inte van vid att så många blickar var riktade mot henne. Hon märkte att även Dalgor såg det och han knep ihop munnen till ett streck och rynkade pannan. Sen kallade han på en betjänt och viskade något i hans öra. Betjänten spärrade upp ögonen, men nickade och kilade iväg på sina korta ben in genom en dörr bakom tronen efter att ha skickat iväg ytterligare en betjänt som sprang åt ett annat håll.

Snart kom flera dvärgar ut och plockade ihop alla tomma tallrikar. Efter dem kom en rad dvärgar bärande på guldbrickor med vackra bägare på. Gästerna jublade och viskade med varandra. Dalgor log stort och Mira anade att han hade något i kikaren. Vad skulle hända nu?

När alla fått ett glas, klingades det i en klocka. Dalgor ställde sig upp. Mira hann se hur Grimgor slog sig för pannan och suckade djupt.

Dalgor harklade sig.

”Ärade gäster, varmt välkomna vill jag hälsa våra besökare från Mirambor, Azoria och Steezee. Inga alver har fått träda in i vårt rike på flera hundra år.” Dalgor tog en konstpaus och ett sorl steg i salen. ”Idag är en historisk dag.”

Dalgor klappade i händerna och sorlet tystnade.

”Idag har alver återigen fått träda in i vårt rike, och vi ska gemensamt bekämpa ondskan. Ondskan som härjar i Dorzaniens. Nästa ljustid, ska våra ärade gäster här vid mitt bord, träda in i tunneln till den förbjudna porten. Det är en farlig resa, både för dem och för oss, men med gemensamma krafter ska vi härda ut och bekämpa ondskan!”

Rungande applåder hördes och Dalgor lyfte sin bägare mot alla gäster och drack en klunk. När han svalt ställde han ner bägaren med en smäll. Alla i salen tystnade.

”Men, mina kära gäster. Inte bara detta firar vi idag. Jag tänkte ta tillfället i akt att tillkännage min förlovning!”

Gästerna applåderade ännu högre och sorlet steg åter i salen. Mira tittade oförstående på Azamir som ryckte på axlarna. *Vad var nu detta?* tänkte Mira.

På given signal trädde en dvärgkvinna klädd i snövita kläder och ett långt släp fram bakom tronen. Alla gäster ställde sig upp och fortsatte att applådera och jubla. Dvärgen såg ner i golvet när hon blev eskorterad fram till Dalgor av en betjänt. Dalgor tog hennes hand och gjorde tecken till tystnad.

”Låt mig presentera min blivande fru, Ananoonias drottning, Tindriimora!” Han höjde hennes hand till sin mun och kysste den. Tindriimora såg fortfarande ner i golvet så Dalgor la en hand under hennes haka och lyfte upp hennes ansikte. Då såg Mira att hennes ögon glittrade när hon såg på sin blivande make. Mira hade först varit rädd, att hon tvingats till att bli Dalgors fru, men hon såg äkta glädje i Tindriimoras ögon. Hon drog en lättnads suck och började applådera hon med.

En vacker stol bars fram åt Tindriimora och hon satte sig ned tillsammans med Dalgor vid bordet. Grimgor satt och gapade av förvåning. Sen sansade han sig och tog Tindriimoras hand och kysste den han också.

”Välkommen i familjen kära Tindriimora”, sa han.

Varmrätter bars fram på stora guldfat. Dryck serverades och glädjen stod högt i tak. Alla pratade och skrattade.

”Förlovningen var ju verkligen oväntad”, sa Azamir. ”Varför väljer han att göra detta nu?”

”För att Dalgor avskyr när någon stjälar uppmärksamheten från honom som erar besök har gjort. Han vill stå i centrum och valde därför att offentliggöra sin förlovning just i kväll.” Det var Grimgor som kommit till dem och hört Azamirs fråga. Han såg ner i golvet och skrapade med foten.

”Det gör inget Grimgor, du behöver inte skämmas för det”, sa Mira. ”Det är en ära att få vara med om en förlovning hos dvärgkungen vid första besöket i Ananoonia och det som hedersgäst”, sa Mira och klappade sin vän på armen.

Han log tacksamt mot henne.

”Jag är glad att du känner så Mira. Många skulle säkert ha tyckte det var ohyfsat”, sa han. ”Men ni, jag vet att ni inte gärna sitter länge. När varmrätten är serverad får alla göra som man vill, byta plats, gå runt, dansa eller sjunga”, sa Grimgor och skrattade.

”Då ska jag först gratulera till förlovningen”, sa Mira och reste sig upp.

Azamir följde efter henne. Mira sökte efter Gwyrom, som hade lämnat sin plats, medan hon gick mot Dalgor och Tindriimora. Hon måste prata vidare med honom om Izbuul.

”Kung Dalgor, drottning Tindriimora, jag gratulerar hjärtligt till er förlovning. Må lyckan alltid vara med er”, sa Mira.

Azamir följde hennes exempel.

”Från Mirambor önskar jag er all lycka tillsammans.”

Dalgor och Tindriimora log och tackade varmt.

Mira och Azamir gick tillbaka till sina platser. Det var kul att sitta och titta på hur de andra roade sig. Någon hade plockat upp en flöjt och en annan en trumma och flera hade börjat dansa till musiken. Det var en härlig stämning.

Grimgor kom till dem igen.

”Vill ni att jag visar er runt lite sen?” frågade han.

”Ja gärna.” Mira ville absolut se så mycket hon kunde och Azamir och Gwyrom ville också följa med. Även Bremor och Aedor. Izbuul skakade på huvudet och såg buttert ner i sin tallrik. De lät honom vara.

Ännu mera mat och dryck bars ut i stora salen. Mira och Azamir väntade på att Bremor och Aedor skulle äta färdigt och sen följde de Grimgor in bakom tronen och till dörrarna som var i slutet i salen. Han öppnade en dörr och lät dem gå in. De kom in i ytterligare en sal, den var inte lika stor som slottssalen. Även här kantades gånge av pelare och statyer, men

statyerna var ungefär hälften så höga som de i stora salen. Golvet täcktes av en grön matta med broderier i guldtråd. I taket hängde väldiga ljuskronor med stora, tjocka ljus i.

”Det här är vår privata matsal, här sitter vi när det inte är några tillställningar eller med nära vänner som kommer på besök”, sa Grimgor. ”Men Dalgor gillar ju större fester, så de flesta middagarna hålls i stora salen.” Grimgor ledde dem genom salen och öppnade en dörr till. ”Välkomna in i mitt hem”, sa han och bugade på skoj åt dem.

Mira gick in först. Grimgors hem var helt annat än de stora salarna. I hans hem var det hemtrevligt och varmt. Överallt hängde tyger för skapa en atmosfär av värme. Hans hem bestod av en liten matsal, ett sovrum och några små kammare. I matsalen fanns en eldstad där han hade många kastruller och kökssaker.

”Jag lagar hellre min mat själv och sitter här än att ständigt delta i Dalgors alla fester.” Han öppnade en liten dörr, det var hans skafferier. ”Här bevarar jag alla grönsaker som jag odlar i min trädgård i Mirambor. Brödet bakar jag också själv med mjöl och korn från våra kvarnar.”

”Men, hur kan ni odla i berget?”, frågade Mira. ”Växter måste ju ha solljus.”

Grimgor log finurligt.

”Kom med här”, sa han och så ledde han dem ut genom en annan dörr.

De kom ut i berget igen, en trappa ledde uppåt och två ledde neråt från en liten plåtå som var utanför hans dörr. Ovanför vimlade trappor och broar och nedför likadant. Grimgor började gå upp för trappan. De följde efter honom.

Trappan var väldigt lång, men efter ett tag var de uppe och gick in i en gång som var lagom bred men väldigt låg för alver. Aedor som var längst av dem fick hålla ner huvudet för att kunna gå där. Facklor lyste upp vägen och Mira kunde se en stor trädörr längst bort i gången.

”Det är vår privata väg. Det finns en annan, mycket större, väg hit”, sa Grimgor och öppnade dörren. Ljus strömmade in i gången trots att det var kväll. De gick efter Grimgor och kom ut på en stor öppen plats, som ett stort torg, som lystes upp av månens starka sken. På torget var det fullt av liv och rörelse. Det doftade från eldar där grytor stod och kokade.

Bortom torget kunde Mira se fält med korn, vete, havre och andra sädesslag. På sidan om fälten var det trädgårdsland med grönsaker, fruktträd och små bodar.

”Ni trodde kanske, att vi bara lever under berget”, sa Grimgor och skrattade. ”Men här ser ni att i Ananoonia finns det en oas. En stor oas som ingen mer än vi dvärgar vet om eftersom ingen ser den förutom om man står på Ananoonias tak.”

Nu förstod Mira varför de stridit så om sitt tak. De ville behålla det här hemligt. För om det förstördes, då hade dvärgarna inte mycket mera kvar än sitt berg i mörkret.

”Men Grimgor, varför har du då en trädgård i östra skogen?”, frågade Mira.

Grimgor suckade.

”Eftersom kungafamiljen enligt sed inte ska odla något själva utan ta emot från sitt folk”, sa han. ”Dalgör tillät mig inte att ha en egen trädgård i Ananoonia.”

”Vad dumt. Men tur att du har din trädgård då.” Mira hörde vatten som porlade som från en större flod. ”Finns det en flod här?”

”Det är Anoorfloden du hör, Mira.”, sa Grimgor. ”Den är rik på fisk och guld. Det är en av våra största guldkällor.”

De gick genom torget. Många hälsade glatt på dem, andra viskade och pekade. Mira log mot dem. Hon brydde sig inte om att de pekade längre. Ibland stannade de vid ett stånd och Grimgor pratade med dvärgarna på nooni. Då och då kom det fram dvärgbarn och fnissade. De ville ta på Miras hår. Hon satte sig på huk och lät dem känna på håret. Hon log varmt mot dem och skrattade när de trodde att de brände sig på det. Barnen sa hela tiden:

”*Tseyanet, tseyanet*” och pekade på hennes hår.

Mira förstod, det var ordet för *eld*. Hon skrattade och skakade på huvudet.

”*Netyeiv tseyanet*, det är inte eld.”

Barnen fnissade och drog henne i håret. En dvärgkvinna ropade argt på barnen och de sprang skrattande därifrån.

Mira reste sig och gick ifatt Grimgor och de andra som hunnit iväg en bit. De följde Grimgor mot floden. Mira märkte att de hade en hel skara dvärgar efter sig som viskande och fnittrande följde dem.

”Jag hoppas ni inte störs att alla nyfikna dvärgar”, sa Grimgor.

”Nej, låt dem komma med”, sa Gwyrom och log mot svansen av dvärgar som följde dem. ”Vi ska ju bekanta oss med varandra. Det är bara bra om de är med och ser att vi inte är farliga eller ovänliga.”

”Bra, bra, ja de skulle inte vara så lätt att bli av med.” Grimgor skrattade.

De kom ner till den breda floden. Flera dvärgar vaskade guld med stora fat som hade små hål i botten. Mira såg att det glänste i de flesta faten och såg hur guldet snabbt stoppades ner i en lädersäck som de hade hängande i ett bälte runt midjan.

”Guldet samlas upp i lädersäckar och lämnas sen vidare till våra smedjor. Där vägs och värderas guldet och avgörs vad det ska användas till, om de ska bli mynt, tallrikar och bågare, smycken eller sparas”, berättade Grimgor.

På andra sidan floden fanns en tät skog med både barr- och lövträd.

”Otroligt att ni odlat upp allt detta, till och med en skog, mitt i bergen”, utbrast Mira och såg ut över fälten, skogarna och den breda floden. Luften var mycket frisk. Hon gissade att de var väldigt högt upp. Vattnet i floden måste komma från källor och vattenfall från de svarta bergen.

”Nu går vi tillbaka innan det blir för kallt. Annars får vi hämtar djurfällar åt er”, sa Grimgor och började gå tillbaka mot torget.

De följde efter honom. Den här gången tog de inte den lilla privata porten utan Grimgor ledde dem till en större port som stod öppen. Det var den som alla använde. De gick ner för trappor och genom några gångar innan de kom bort till stora salen igen.

”Det finns mycket mera att se och det ska jag nog kunna visa er någon gång, men nu är det viktigare saker som ska göras”, sa Grimgor. ”Vi måste förbereda oss för nästa ljustid och färden genom gången till förbjudna porten.”

I stora salen pågick festen fortfarande. Mira gäspade och gned sig i ögonen och blev glad när Grimgor föreslog att de skulle dra sig tillbaka till deras privata sal. Grimgor gick och sa till Dalgor att de skulle lämna festen. Han och Tindriimora följde med dem.

”Nu är Tindriimora en familjemedlem så hon får också vara med vid våra diskussioner, om hon själv vill”, sa Dalgor och såg frågande på Tindriimora.

Hon sa något på nooni.

”Hon ursäktar sig ikväll. Hon förstår inte zorii och då är det inte så intressant att sitta med, det förstår ni säkert”, sa Dalgor.

De önskade Tindriimora godkväll, *netofhschep edeya* eller bara *edeya*. Hon log mot dem när hon försvann genom en av dörrarna från salen.

”Jag ska lära henne mycket, bland annat språk, så hon kan röra sig obehindrat genom riket. Hon är mycket klok, min Tindriimora”, sa Dalgor och sträckte på sig.

De satte sig vid det långa bordet som stod i mitten av salen.

”Har ni läst igenom texterna jag gav er, om farorna i gångarna?” undrade Dalgor.

”Ja, det har vi gjort”, sa Gwyrom. ”Innan vi börjar diskutera färden skulle jag vilja be om ursäkt för att vi alver gjort anspråk på Ananoonias tak. Jag förstår nu varför ni försvarat det. Ni vill inte att Ananoonias skatter, era trädgårdar, guldets och skogen avslöjas.”

”Ja, så är det, och så ska det förbli. Jag är tacksam för att du inser detta och jag accepterar ursikten. Nu ska vi se framåt”, sa Dalgor.

”Är allt som står i skriftrullarna sant, om farorna i gångarna?” undrade Bremor.

Dalgor skruvade lite på sig.

”Det kan jag inte ärligt svara ja på. En del berättelser är säkert påhittade, men en del är sanna”, sa Dalgor. ”Jag måste be er vara ytterst försiktiga. Jag offerar hela Ananoonia för detta. Skulle grottornas magi slås ut på grund av att ni går för nära eller visar rädsla, då kommer alla dessa väsen ut i Ananoonia.”

”Vi vet det, Dalgor, och vi ska göra allt som står i vår makt för att detta inte ska ske”, sa Gwyrom.

”Mina krigare är redo och väntar vid ingången till tunneln.

”Hur lång kan tunneln vara?” frågade Bremor.

”Jag vet inte säkert, men som ni kanske läst, är det nog tre halva ljustider lång”, svarade Dalgor.

Mira funderade, det måste betyda en och en halv dag. Men när det är så mörkt måste det vara svårt att uppfatta vad som är dag eller natt och hur lång tid man varit på väg. Som svar på hennes tankar sa Dalgor:

”Det är lätt att förlora tidsuppfattningen när man går i en mörk gång, så det kan tänkas att tunneln är ännu längre.”

De samlade ihop skriftrullar och kartor och gjorde sig klara för avfärd. Dalgor ville byta om först så de fick vänta på honom. Gwyrom gick fram till Mira och Azamir.

”Hur känns det, är ni säkra på att ni klarar av det här?”

”Säkra kan vi inte vara pappa, men vi ska göra vårt bästa”, svarade Azamir.

”Ja, Azamir har rätt. Men jag är säker på att jag vill göra det här”, sa Mira och log tappert mot Gwyrom.

Han såg stolt på dem.

”Men vad gör vi med Izbuul?” viskade Mira till Gwyrom.

Han funderade och kliade sig på hakan.

”Om det ni har berättat är sant måste vi bevaka honom”, sa han. ”Vi kan inte stoppa honom nu då bryter vi avtalet med Dalgor.” Gwyrom funderade igen. ”Jag ska tala med Bremor.”

Dalgor kom tillbaka och de gick iväg mot porten där alvkrigarna väntade. Mira var glad att hon inte behövde vandra själv bland alla trappor och gångar. Hon hade säkert gått vilse flera gånger om. Dalgors män väntade redan vid porten och öppnade den när de kom fram. Bremor gick ut och gav order och snart kom flera trupper in tillsammans med Bremor.

Dalgor tog befälet och ledde dem genom gångar ner för trappor, genom flera gångar och ännu längre ner i Ananoonias berg. Luften blev kyligare och kyligare ju längre ner i berget de kom. Det luktade fukt och mossa. Mira tänkte på de spejare som skulle stå vakt, hon hoppades

att de inte skulle frysa för mycket. Men hon visste att spejare och krigare hade en speciell teknik att meditera utan att för den skulle tappa koncentrationen som gjorde att de vare sig frös eller svettades när de stod i olika väder. Mira hade också försökt lära sig det, men inte kommit så långt ännu. Bremor behärskade det och även Gwyrom och naturligtvis Aedor och Izbuul. Med den metoden kunde de även behärska rädslan vilket var perfekt i tunneln där man inte fick visa rädsla. Mira funderade på hur hon skulle göra för att inte låta sig skrämmas av något i tunneln. Hon kom hon på en idé om hur de skulle kunna hålla rädslan borta, men hon skulle fråga Dalgor först om han trodde att det skulle fungera.

Stämningen ändrades och luften vibrerade av nervositet. Mira förstod att de var framme vid ingången till tunneln. Hon såg flera dvärgsrigare som stod upp när deras konung kom. De samlades på platsen där krigarna stod. I bergsväggen fanns flera olika portar. Varje port hade nooni-tecken skrivna på sig och var av olika träslag. De som hade burit säckar med ved samlade ihop veden och gjorde några eldar.

Gwyrom och Bremor diskuterade hur krigarna och spejarna skulle delas upp. Dalgor letade efter något i sin läderväska som han gav till Grimgor. De pratade lågmält med varandra. Mira var glad att de verkade vara överens och att Dalgor litade på sin bror. Hon misstänkte att Dalgor gav Grimgor trollformeln för att öppna porten.

Dalgor harklade sig och det ekade mellan väggarna i berget.

”Lystring! Nu ska jag snart öppna porten. Jag vet inte vad som väntar på andra sidan så var beredda”, sa han. ”Jag önskar er lycka till och hoppas att ni lyckas öppna porten så vi kan anfälla Dorzaniens. *Jepofhbeu thfiwiuvnel!*”

Dalgor och gick bort till den mörkaste av portarna. Han höjde armarna och uttalade med djup stämma den magiska formeln för att öppna porten.

”Edofhwew eots edwewedwew edofhwew, eokofhroahezaed fiweazijts eots netzeiv.”

Mira mumlade orden för sig själv:

”Port till förbjuden port, öppna din gång för oss.”

Ett sken svepte över dörren och det mullrade lite runt om dem. Några stenar föll ner från bergsväggen. Mira backade förskräckt undan. Dalgor sänkte armarna igen och tog tag i handtaget till porten och tryckte ner. Dörren gick upp med ett gnisslande ljud som ekade i berget. En kylig vind svepte från tunneln och förde med sig en doft av unkna växter och något som Mira inte kunde komma på vad det var.

Det var som om alla höll andan. När inget kom ut från tunneln bakom porten och det förblev tyst kunde Mira höra hur flera andades ut, inklusive hon själv.